

-Chẳng giấu gì Sách đại ca, tiểu đệ là người miền nam, bình sinh rất sợ rét. Hễ nghĩ đến trời băng đất tuyết ở ngoài quan ải là lại phát run. Bữa nay đã phải sưởi ấm đến nửa ngày rồi.

Sách Ngạch Đồ cười khanh khách, tìm lời an ủi:

-Vi huynh đệ bất tất phải quan tâm. Sách μό quay về lấy tấm áo hỏa điều để huynh đệ chống rét. Ngồi trong kiệu mà có chút lửa thì không thấy rét nữa. Chuyến đi quan ngoại này huynh đệ lúc trở về cũng có quà quý chứ chẳng không.

*** vietkiem.com ***

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI TƯ ĐỂ PHỤ NHÂN XEN VÀO QUỐC SỰ

Vì Tiểu Bảo nói:

-Nếu tới đất Liêu Đông rét như cắt thịt mà cũng có thể phát tài thì tiểu đệ phải thỉnh giáo đại ca một bài học.

Sách Ngạch Đồ đáp:

-Miền Liêu Đông của bọn tiểu huynh có ba thứ bảo bối...

Vì Tiểu Bảo ngắt lời:

-Hay quá nhỉ? Trong ba thứ bảo bối, chỉ cần lấy được một thứ cũng tha hồ tiêu xài rồi.

Sách Ngạch Đồ cười đáp:

-Đất Liêu Đông có câu phương ngôn, Vi huynh đệ đã nghe ai nói đến bao giờ chưa? Câu đó là "Quan Đông có ba bảo vật: Nhân sâm, da điều và Ô lập

thảo".

Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Tiểu đệ chưa từng nghe ai nói tới câu đó. Nhân sâm và da điều là của quý đã đành. Còn Ô lập thảo, một thứ cỏ, sao cũng gọi là bảo bối?

Sách Ngạch Đồ đáp:

-Vậy mà Ô lập thảo cũng là bảo bối mới kỳ. Ha ha! Vùng Quan Đông cứ đến mùa đông là trời rét kinh khủng, mặt đất đóng thành băng. Những người nghèo không được mặc áo da điều, ngồi kiệu ấm mà trời rét quá hai chân tê buốt, lấy ai khiêng kiệu cho Vi huynh đệ? Ô lập thảo là thứ cỏ mọc khắp miền Quan Đông. Chỉ cần nhổ lấy một nắm phơi khô bỏ vào trong đế giày là thấy ấm áp ngay. Người cùng nghèo chẳng có áo cừu, không đắp chăn bông, lấy Ô lập thảo may thành áo thành chăn cũng đủ ngụ hàn.

Vi Tiểu Bảo nói:

-Té ra là thế. Nhưng món bảo bối Ô lập thảo chúng ta không cần dùng đến. Còn nhân sâm thì phải lấy vài chục gánh, da điều cũng phải mấy trăm tấn đem về mới đủ chia cho những bằng hữu rất thân ái.

Sách Ngạch Đồ nổi lên tròng cười ha hả.

Lão toan nói thì có tên thân binh vào báo là quan thủy sư đề đốc Thi Lang đến bái kiến.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe thấy hai chữ "Thi Lang" bất giác sắc mặt biến đổi. Gã nghĩ tới bữa trước đem Trịnh Khắc Sảng giam vào trong quan tài. Sư phụ gã là Trần Cận Nam bảo phải tha Trịnh Khắc Sảng ra, nhưng vừa mở quan tài thì bên trong không còn Trịnh Khắc Sảng, sau chỉ thấy thi hài của Quan An Cơ, một người anh em trong Thanh Mộc đường. Ngoài ra còn mảnh giấy để lại viết hàng chữ: "Thi Lang gửi đến cố nhân".

Lúc ấy Trần Cận Nam còn nói cho gã nghe là võ công Thi Lang rất cao cường, mưu trí cũng hơn đời. Ngày trước Quốc tính gia đã bị thua về tay hắn.

Vi Tiểu Bảo cho là Thi Lang đến để tầm cừu. Gã không biết làm thế nào vội bảo một tên thân binh:

-Người mau đi kêu A Tam, A Lục hai người vào đây cho ta.

Đách Ngạch Đồ cười hỏi:

-Mối giao tình giữa Thi Tĩnh Hải và Vi huynh đệ thế nào?

Vi Tiểu Bảo tâm thần hồi hộp hỏi lại:

-Thi...Thi Tĩnh cái gì?

Đách Ngạch Đồ đáp:

-Vị Đề đốc này được phong tước Tĩnh Hải tướng quân. Vi huynh đệ chưa từng quen biết y hay sao?

Vi Tiểu Bảo lắc đầu:

-Tiểu đệ chưa từng gặp y lần nào.

Gã quay lại bảo tên thân binh:

-Y đến đây làm chi? Ta không muốn tiếp.

Tên thân binh dạ một tiếng rồi trở ra kiếm lời từ khước.

Ủy Tôn giả và Lục Cao Hiên lật đật chạy vào đứng ở đằng sau Vi Tiểu Bảo. A Tam, A Lục là tên giả của hai người này.

Vi Tiểu Bảo thấy bên mình đã có hai tay cao thủ hộ vệ gã mới yên lòng hơn một chút.

Lát sau, tên thân binh kia lại vào hoa sảnh, hai tay bưng một cái khay đưa lên nói:

-Đây là lễ vật của Thi tướng quân đem đến tỏ lòng hiếu kính Đô thống đại nhân.

Vi Tiểu Bảo thấy trên khay để một cái hộp bằng pha lê. Trong đặt một cái bát bằng bạch ngọc. Lòng bát khắc mấy hàng chữ.

Cái bát bạch ngọc này trong sáng rất đẹp. Đúng là thứ mỹ ngọc thượng hảo. Công trình điêu khắc cũng cực kỳ tinh xảo.

Đách Ngạch Đồ cười nói:

-Món lễ vật này không phải tầm thường. Lão Thi thật đã phí nhiều tâm huyết.

Vi Tiểu Bảo không hiểu hỏi:

-Sách đại ca bảo sao?

Sách Ngạch Đồ đáp:

-Trong bát đã khắc danh húy của lão đệ lại còn thêm bốn chữ "Gia quan tấn tước". Phía dưới khắc "Quyển đệ Thi Lang kính tặng".

Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Tiểu đệ chưa từng quen biết người này mà họ khách sáo như vậy, chắc có dụng ý gì không tốt.

Sách Ngạch Đồ cười đáp:

-Chỗ dụng ý của lão Thi đã rõ quá rồi. Y nhất tâm muốn đánh Đài Loan để báo thù cho cha mẹ, vợ con. Mấy năm nay y ở trong kinh lẫn quẩn với bọn ta, định nhờ bọn ta tâu Hoàng thượng về vụ này. Y đã phí tiền đến hai, ba chục vạn lượng.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nay y biết lão đệ là nhân vật kề cận trước giá Hoàng thượng, dĩ nhiên phải tìm đường vành cạnh đến lão đệ.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới vững dạ. Gã lại hỏi:

-Té ra là thế. Vì lẽ gì y cố tình muốn đánh Đài Loan?

Sách Ngạch Đồ đáp:

-Lão Thi nguyên trước là một viên đại tướng dưới trướng Trịnh Thành Công. Sau Trịnh Thành Công hoài nghi y có lòng phản bội, toan bắt y, nhưng y chạy trốn được. Trịnh Thành Công tức quá liền đem cha mẹ vợ con y...

Sách Ngạch Đồ vừa nói vừa huy động hai tay làm kiểu chém đầu mọi người.

Vi Tiểu Bảo lè lưỡi ra nói:

-Một bậc anh hùng như Trịnh Thành Công mà còn bị thua về tay Thi tướng quân thì y đúng là một cao nhân hiếm có. Tiểu đệ phải tiếp kiến y mới được.

Đoạn gã bảo tên thân binh:

-Người ra coi nếu Thi tướng quân còn ở đó thì bảo hãy chờ ta một chút.

Gã nhìn Sách Ngạch Đồ nói:

-Sách đại ca! Chúng ta cùng ra gặp y.

Tuy gã có ỦY Tôn giả và Lục Cao Hiên bảo vệ, nhưng vẫn còn úy kỵ Thi Lang. Gã nghĩ rằng: Sách Ngạch Đồ là một vị đại thần nhất phẩm ở triều đình mà cùng đi với gã thì chắc chắn Thi Lang không dám động võ.

Sách Ngạch Đồ mỉm cười gật đầu.

Hai người liền dắt tay nhau đi ra nhà đại sảnh.

Thi Lang đang ngồi trên ghế chỗ thấp nhất nghe tiếng giày lẹp lẹp, vội vàng đứng dậy. Hắn thấy hai người từ trong nội đường tiến ra liền bước lên mấy bước thì lễ, miệng đồng dạc hô:

-Sách đại nhân! Vi đại nhân! Ty chúc là Thi Lang xin tham kiến hai vị đại nhân.

Vi Tiểu Bảo chấp tay đáp lễ cười nói:

-Không dám! Quan hàm của Thi tướng quân còn lớn hơn tại hạ. Sao tướng quân lại khách sáo như vậy? Mời tướng quân ngồi chơi. Chúng ta không nên khách sáo nữa.

Thi Lang kính cẩn đáp:

-Vi đại nhân khiêm nhường như vậy khiến cho ai cũng phải khâm phục. Đại nhân còn nhỏ tuổi đã sớm hiển đạt. Việc phong công phong hầu đối với đại nhân chỉ là vấn đề hàng ngày. Trong vòng mười năm nữa là cùng, Vi đại nhân nhất định sẽ được phong vương. Ty chúc bất quá là một tên tiểu tướng quân, phỏng chi đáng kể?

Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

-Nếu tại hạ có ngày như vậy thì rất lấy làm đa tạ lời vàng ngọc của tướng quân.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Lão Thi! Lão ở Bắc Kinh mấy năm đã học được kiểu ăn nói hoạt bát, khác hẳn

ngày mới tới kinh thành, động một tí là đắc tội với người ta.

Thi Lang đáp:

-Ty chúc là kẻ võ phu thô lỗ, không hiểu lễ nghĩa, hoàn toàn trông vào các vị đại nhân lượng cả bao dung. Hiện nay ty chúc đã hết sức thay đổi lỗi lầm ngày trước.

Đách Ngạch Đồ cười nói:

-Lão Thi điều gì cũng khôn ngoan, biết cả Vi đại nhân là một vị mạnh quan thứ nhất được kẻ cận trước giá đức Hoàng thượng. Lão tìm đến cửa này thì còn hơn là đi cầu khẩn hàng trăm vị vương công đại thần khác.

Thi Lang lại kính cẩn dâng lời thỉnh an hai người rồi nói:

-Ty chúc hoàn toàn trông vào hai vị đại nhân có dạ tài bồi, vĩnh viễn không bao giờ dám quên ơn đức.

Vi Tiểu Bảo ngấm nghĩa Thi Lang thấy hấn vào cỡ năm chục tuổi. Cặp mắt lấp lánh lộ vẻ tinh anh cường kiện, nhưng dong nhan tiêu tụy ra đáng phong trần đã lắm.

Gã nghĩ bụng:

-Té ra kẻ đã gia hại Quan phu tử là thằng cha này. Hấn cứu Trịnh Khắc Đẳng ra khỏi quan tài. Chẳng hiểu hấn không biết thân thế ta thật hay hấn giả vờ? Âu là ta thử thăm thính xem sao?

Gã liền nói:

-Thi tướng quân cho tại hạ cái bát ngọc kia trên quý quá chừng là một điều không hay đâu.

Thi Lang sợ hãi đứng lên hỏi:

-Ty chúc là kẻ hồ đồ, không hiểu cái bát ngọc đó có vấn vết gì? Xin đại nhân chỉ điểm.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Vấn vết thì không có, nhưng nó là vật báu lúc dùng để ăn cơm cứ phải hồi hộp, vì sợ mình không cẩn thận đánh rớt bể bát. Ha ha!

Đách Ngạch Đồ cũng nổi lên tròng cười khanh khách. Thi Lang bật lên tiếng cười xã giao.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

-Thi tướng quân đến Bắc Kinh từ bao giờ?

Thi Lang đáp:

-Ty chúc đến Bắc Kinh đã được ba năm.

Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

-Thi tướng quân làm Thủy sư đề đốc ở Phúc Kiến sao không về đó cầm quân mà lại tới Bắc Kinh ngao du? à! Tại hạ biết rồi. Nhất định Thi tướng quân có người yêu ở Bắc Kinh, chẳng thể dứt áo ra về được.

Thi Lang đáp:

-Vi đại nhân nói giỡn rồi. Hoàng thượng triệu ty chúc (???) kinh để hỏi về phương lược bình trị đảo Đài Loan. Chắc là ty chúc đưa ra kế hoạch hồ đồ, ứng đối không hợp thánh ý nên chưa thấy đức Hoàng thượng ban dụ xuống. Ty chúc ở kinh thành kính cẩn chờ đợi chỉ ý của Hoàng thượng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Tiểu Hoàng đế là người rất tinh minh. Bao giờ ngài cũng lo việc đại sự. Ngoài việc bình trị Tam Phiên, đến việc công phá Đài Loan phải làm thế nào? Dù Thi Lang đưa ra kế hoạch không hợp ý, nhưng đó chỉ là biện pháp của cá nhân hắn, Hoàng thượng tất nguyên lượng cho. Hoàng thượng chưa hạ chỉ thì nhất định trong vụ này có nguyên nhân nào khác.

Vi Tiểu Bảo nhớ tới những lời của Đách Ngạch Đồ, lại nghĩ tiếp:

-Hắn đã lập được nhiều công lao, hắn có ý kiêu ngạo. Hoàng thượng tuyên triệu hắn lại kinh, chắc hắn không thêm cầu cạnh một ai rồi đắc tội với những nhân vật quyền hành nên người ta cố ý làm khó dễ với hắn.

Gã liền cười nói:

-Đức Hoàng thượng là bậc thánh minh, ngài muốn Thi tướng quân ở lại đợi chỉ thì nhất định có thâm ý gì. Tướng quân bất tất phải nóng nảy. Việc phải tới sẽ tới,

có bốn chồn cũng bằng vô dụng.

Thi Lang đứng dậy nói:

-Bữa nay ty chúc nhờ Vi đại nhân chỉ điểm mới sáng mắt ra. Ba năm trời lúc nào ty chúc trong lòng cũng xao xuyến, chỉ sợ mình có điều ngỗ ngược mạo phạm Hoàng thượng. Theo lời Vi đại nhân thì đây là Hoàng thượng có thâm ý gì khác, nếu vậy ty chúc vững dạ được nhiều. Ôn đức của Vi đại nhân mở đường cho thật cao cả không biết đến đâu mà lường!

Vi Tiểu Bảo giỏi nghề nịnh bợ, nhưng nghe người ta tâng bốc mình trong lòng cũng khoan khoái. Gã cười nói:

-Hoàng thượng từng nói: con người kiêu ngạo quá chừng, không thể trọng dụng. Cần phải làm cho y nhụt nhục khí. Đừng nói đến chuyện Hoàng thượng giáng cấp, dù ngài bắt đi sung quân hay giam vào ngục thì đó cũng là mỹ ý của ngài muốn tài bồi cho tướng quân đó.

Thi Lang luôn miệng khen phải mà lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Hắn nghĩ thầm:

-Dù Hoàng thượng có thật tình muốn tài bồi cho mình bằng cách này thì cũng không thể nuốt được.

Ách Ngạch Đồ vuốt râu nói:

-Phải lắm! Vi huynh đệ nói vậy thật đúng quá. Viên ngọc không mài giữa cũng là đồ bỏ. Ngay như cái bát ngọc này nếu không mài giữa cũng chỉ là cục đá chẳng dùng làm gì được.

Thi Lang vội đáp:

-Dạ dạ!

Vi Tiểu Bảo nói:

-Thi tướng quân! Mời tướng quân ngồi xuống nói chuyện. Tại hạ nghe nói trước kia tướng quân là bộ hạ của Trịnh Thành Công. Tại sao lại xảy chuyện xích mích với lão?

Thi Lang đáp:

-Phúc bẩm đại nhân! Ty chúc nguyên là bộ hạ của Trịnh Chi Long, phụ thân của Trịnh Thành Công, sau được chia về phục vụ dưới trướng Trịnh Thành Công. Trịnh Thành Công hưng binh tạo phản, ty chúc chẳng hiểu nết tể gì, chỉ tuân theo lệnh y mà hành động một cách hồ đồ.

Vì Tiểu Bảo ngắt lời:

-Ừ! Té ra tướng quân phản Thanh...

Gã toan nói: "Té ra là tướng quân phản Thanh phục Minh thì đó là một việc rất nên làm". Bình thời gã ngồi với anh em Thiên Địa Hội thường nói đến chuyện "phản Thanh phục Minh", xuýt nữa gã buột miệng tuôn ra. May mà gã hãm lại kịp thời, đổi giọng:

-Rồi sau sao nữa?

Thi Lang đáp:

-Năm ấy Trịnh Thành Công dẫn quân đi đánh Phúc Kiến. Căn cứ địa của y ở Hạ Môn. Không ngờ nhà Đại Thanh đem kỳ binh đánh úp lấy Hạ Môn khiến cho Trịnh Thành Công hết đường tiến thoái, lâm vào tình trạng cực kỳ khốn đốn. Ty chúc thật tội đáng muôn thác. Đáng lý mình phải tận trung với vương sư, lại đem binh đoạt lại Hạ Môn ở trong tay Thanh binh.

Vì Tiểu Bảo nói:

-Thế là Thi tướng quân đã lập được công lớn với Trịnh Thành Công rồi còn gì?

Thi Lang đáp:

-Khi ấy Trịnh Thành Công thăng quan cho ty chúc và ban thưởng nhiều lắm. Nhưng sau vì một việc nhỏ mà gây nên chuyện động trời.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

-Việc gì vậy?

Thi Lang đáp:

-Ty chúc phái một tên tiểu hiệu đi do thám quân tình, nhưng gã lại sợ chết, lén vào rừng sâu nằm mấy ngày rồi trở về báo cáo một cách hàm hồ. Ty chúc thấy

gã nói có chỗ không đúng liền hỏi vặn rồi tra ra sự thực. Ty chúc liền truyền giam gã lại để hôm sau đem ra chém đầu.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Không ngờ tên tiểu hiệu đó thần thông quảng đại. Nửa đêm gã trốn ra được trở về phủ Trịnh Thành Công, gã khóc lóc cáo tố ty chúc xử gã oan uổng với Đồng phu nhân của Trịnh Thành Công. Đồng phu nhân nghe gã năn nỉ không khỏi mềm lòng, liền phái người đến yêu cầu ty chúc tha cho tên tiểu hiệu kia. Đứ giả đến nói những gì trong lúc dùng người, không nên tàn sát bộ thuộc để sĩ tốt phải hoang mang...

Vì Tiểu Bảo nghe nói đến Đồng phu nhân liền nhớ tới sư phụ gã là Trần Cận Nam đã cho hay: Đồng phu nhân rất cưng chiều cháu thứ nhì là Trịnh Khắc Sảng. Mụ mấy phen muốn lập hắn lên làm thế tử. Bất giác gã nổi giận đùng đùng, lớn tiếng thóa mạ:

-Mụ điểm già đó thật khả ố! Mụ là đàn bà thì còn hiểu gì đến việc quân cơ mà can thiệp vào? Tổ bà nó! Quốc gia đại sự thường hư hỏng về tay mụ điểm già. Để bộ tướng phạm pháp mà không xử trảm thì còn cầm quân đánh giặc được sao? Mụ điểm già ngu muội đến tột độ, chỉ thiên ái những thằng lỏi mặt trắng.

Thi Lang không ngờ Vì Tiểu Bảo nghe hắn kể chuyện này lại sinh lòng khảng khái đến thế! Hắn liền cảm thấy giữa hai người có mối tình tri kỷ, bất giác vỗ đùi đánh "đét" một cái đáp:

-Vi đại nhân làm việc đúng luật hết chỗ nói. Đại nhân đã từng cầm quân, biết rõ quân pháp có nghiêm mình mới khắc địch chế thắng được. Quân pháp mà lỏng lẻo thì hỏng việc lớn.

Vì Tiểu Bảo nói:

-Chắc Thi tướng quân không chịu nghe lời mụ điểm già, đem tên tiểu hiệu nào hiệu gì đó chém đầu làm lệnh?

Thi Lang đáp:

-Lúc đó ty chúc cũng nghĩ như Vi đại nhân, liền bảo sứ giả của Đồng phu nhân: "Thi mỗ là bộ tướng của Quốc tính gia chỉ biết tuân theo tướng lệnh của

Quốc tính gia..."

Hắn thở phào nói tiếp:

-Ty chúc nói vậy là có ý bảo cho hắn biết: Thi mẫu không phải là bộ tướng của Đồng phu nhân thì không cần vâng theo lệnh của phu nhân.

Vì Tiểu Bảo đáp:

-Phải lắm! Kể nào mà làm bộ tướng cho mục điểm già là nhà nó hết phước rồi.

Sách Ngạch Đồ và Thi Lang nghe Vì Tiểu Bảo thóa mạ Đồng phu nhân lại kêu bằng mục điểm già không nhìn được phải phì cười. Họ có biết đâu gã có tư tâm khác mà tuôn ra những lời thô tục.

Thi Lang nói:

-Mục... Đồng phu nhân nghe phúc trình về những lời của ty chúc chắc là giận lắm. Phu nhân cho ngay tên tiểu hiệu đó làm thân binh ở trong phủ, lại sai người đến bảo ty chúc có giỏi thì vào phủ mà bắt tên tiểu hiệu đó giết đi. Ty chúc nhân lúc nóng giận nhất thời không nhìn được thân hành vào tìm tên tiểu hiệu kia chém một đao cho gã rơi đầu.

Vì Tiểu Bảo vỗ tay reo:

-Giết là hay lắm! Giết là tuyệt diệu! Có giết mau lẹ như vậy mới làm cho người ta khoan khoái trong lòng.

Thi Lang lại nói:

-Ty chúc giết xong tên tiểu hiệu đó tự biết ngay là gây nên đại họa rồi. Ty chúc liền đến trước mặt Trịnh Thành Công tạ tội. Ty chúc nghĩ rằng mình đã lập được công lớn thì hạ sát một tên thuộc hạ chiếu theo quân pháp cũng chẳng có tội lỗi gì, mà chỉ vô lễ với Đồng phu nhân, chẳng lấy chi làm nặng lắm. Không ngờ Trịnh Thành Công nghe lời phu nhân khép ty chúc vào tội phạm thượng, đại bất kính và hạ lệnh bắt giam.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Ty chúc nghĩ rằng Quốc tính gia là một nhân vật anh hùng khảng khái, vì nóng nảy trong lúc nhất thời có bắt giam ty chúc mấy ngày rồi cũng buông tha. Ngờ đâu

chẳng bao lâu ty chúc được tin gia phụ, gia đệ cùng thê tử đều bị bắt tống lao. Đây giờ ty chúc mới hay đại sự nguy rồi. Trịnh Thành Công sắp giết mình đến nơi. Ty chúc liền nhân lúc tên giám ngục sơ hở một chút trốn đi ngay. Kể đó ít ngày, ty chúc lại được tin Trịnh Thành Công đem toàn gia ty chúc xử trảm, không để sống sót một người nào.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu buông tiếng thở dài.

Thi Lang nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp:

-Giữa họ Trịnh và ty chúc đã trở thành mối thù chẳng đội trời chung. Đáng tiếc Trịnh Thành Công chết sớm mất rồi khiến cho ty chúc chưa trả được mối thù này. Ty chúc đã lập lời trọng thệ phải có một ngày kia giết hết cả nhà họ Trịnh cho sạch sành sanh.

Vì Tiểu Bảo đã biết Trịnh Thành Công làm Vua ở hải ngoại là một vị đại anh hùng, nhưng gã nghe Thi Lang nói muốn giết cả nhà họ Trịnh dĩ nhiên kẻ đại đối đầu của gã là Trịnh Khắc Dĩnh cũng ở trong đó nên gã cảm thấy chí đồng đạo hợp với Thi Lang. Gã gật đầu lia lịa nói:

-Giết là phải! Giết là phải! Thi tướng quân không trả được mối thù này thì chẳng phải là anh hùng hảo hán.

Sách Ngạch Đồ cũng nói theo:

-Thi tướng quân! Trịnh Thành Công tru lục toàn gia tướng quân quả là một điều cay đắng, nhưng cũng có cái may là tướng quân nhân họa thành phúc, bỏ chỗ tối đi theo chỗ sáng. Nếu không xảy vụ này thì e rằng hiện nay tướng quân vẫn còn ở Đài Loan chống cự vương sư làm điều phản nghịch.

Thi Lang đáp:

-Sách đại nhân dạy phải lắm.

Vì Tiểu Bảo nói:

-Trịnh Thành Công hạ sát toàn gia tướng quân rồi, tướng quân cầm phần đến đầu hàng nhà Đại Thanh ư?

Thi Lang đáp:

-Đại Đức tiên đế ơn nặng tầy non. Ty chúc khởi nghĩa quy thuận triều đình liền được tiên đế phái đến làm việc ở Phúc Kiến. Ty chúc cảm ơn thâm trọng chỉ mong báo đáp, quên mình phấn đấu, lập được chút công lao nhỏ mọn rồi được thăng làm Đồng An phó tướng thuộc tỉnh Phúc Kiến. May gặp lúc Trịnh Thành Công đem quân đến đánh, ty chúc liều mạng với y, nhờ hồng phúc của đức tiên đế toàn thắng một trận. Đức tiên đế thăng cho ty chúc lên làm Đồng An tổng binh. Sau ty chúc lấy lại được Hạ Môn, Kim Môn và Ngô Tự rồi liên lạc với toàn quân Hồng mao ngồi trên thuyền bắn súng đánh cho Trịnh Thành Công một trận tan tành. Y nhảy xuống bể chạy trốn. Đức tiên đế thăng cho ty chúc làm thủy sư đề đốc ở Phúc Kiến lại thêm quan hàm Tỉnh Hải tướng quân. Thực ra ty chúc chẳng có công lao gì đáng kể. Một là trông vào hồng phúc của Đức Hoàng thượng nhà Đại Thanh ta, hai là nhờ ơn đức của các vị đại nhân chốn triều đình tuyên dương công trạng. Nếu nói về công lao thì Sách đại nhân và Vi đại nhân có công nhiều hơn.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì nghĩ bụng:

-Lúc người đánh Hạ Môn, Kim Môn, ta còn chạy nhảy ở kỹ viện thành Dương Châu mà công lao đã to hơn người rồi.

Ngoài miệng gã hỏi:

-Trước kia tướng quân ở dưới trướng Trịnh Thành Công, sau lại mấy phen cùng y giáp chiến thì tình hình ở Đài Loan dĩ nhiên tướng quân hiểu rõ lắm. Hoàng thượng triệu tướng quân lại kinh để phán hỏi về phương lược tấn công Đài Loan, tướng quân đã tâu trình thế nào?

Thi Lang đáp:

-Ty chúc khải tâu chúa thượng: Đài Loan là một hải đảo cô độc, giữ dễ mà đánh khó. Các tướng sĩ ở Đài Loan lại toàn là những tinh binh dũng tướng từng theo Trịnh Thành Công đánh quen trăm trận. Nếu muốn tấn công Đài Loan thì quan thống binh cần được đầy đủ quyền hành tự mình cử sự, không bị hạn chế điều gì, mới thành công được.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Tướng quân muốn tự mình hành động hết cả mọi mặt và chính mình ban bố

hiệu lệnh nữa chăng?

Thi Lang vội đáp:

-Ty chúc không dám có ý cuồng vọng như vậy. Có điều riêng về việc tấn công Đài Loan phải nhằm vào lúc bên địch sơ hở, không kịp đề phòng mới mong thắng lợi. Từ Kinh sư đến Phúc Kiến đường xa đến mấy ngàn dặm mà khi gặp được thời cơ tấn công Đài Loan còn phải tâu về triều đình để xin chỉ thị thì e rằng lúc lệnh ban ra đã lỡ mất thời cơ. Những tướng khác ở Đài Loan thì chưa đáng kể, nhưng Trần Vĩnh Hoa là người túc trí đa mưu lại thêm Lưu Quốc Hiên kiêu dũng, thiện chiến. Thật là hai tay kinh địch. Nếu ra quân một cách mạo muội thì khó lòng nắm được phần thắng.

*** vietkiem.com ***

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI LĂM

TIỂU HOÀNG ĐẾ MƯU LƯỢC CAO THÂM

Hi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

-Tướng quân nói thế là phải. Đức Hoàng thượng cực kỳ anh minh, không hiểu ngài chê trách tướng quân về chỗ nào? Tướng quân còn tâu những gì nữa?

Thi Lang đáp:

-Hoàng thượng phán hỏi phương lược tấn công Đài Loan, ty chúc tâu rằng: Binh tướng ở Đài Loan tuy rất tinh nhuệ nhưng chỉ còn số ít. Nhà Đại Thanh muốn tấn công Đài Loan nên thi hành hai phương lược. Một mặt dùng kế phản gián, khiến nội bộ bọn chúng sinh mối bất hòa. Trước hết phao ngôn Trần Vĩnh Hoa có ý phế chủ tự lập, hấn cùng Lưu Quốc Hiên hợp tác, mưu đồ thoán vị. Trịnh Kinh là người xét việc bất minh, hấn sinh lòng ngờ vực không chừng hạ sát cả hai lão Trần, Lưu. Dù hấn không giết chúng cũng quyết chẳng trọng dụng và tước bớt quyền binh. Hai là họ Trần, họ Lưu một người tướng văn, một người tướng võ, là hai cây cột trụ của Đài Loan. Bên ta làm cho cả hai tên phải bỏ đi là tốt nhất, hay bớt được một tên cũng thành thế một cây cột khó bề chống đỡ cả tòa nhà.